

en Lov som denne; men jeg mener da, at et saadant Forslag maa fremtræde i sin hele Nøgenhed, og være baseret paa ganske andre Momenter, som sætte os ifland til ganske anderledes at bømme om Sagen, end Tilfældet er med det foreliggende Forslag. Jeg kan ikke nægte, at jeg, affectet fra Forslagets Mangler, jeg kunde næsten sige: Løshed i denne Henseende, ogsaa har fundet nogen Anledning til at forundre mig over, at dette Forslag fremkommer paa samme Tid som Forslaget om en Indkomstskat. Det forekommer mig næsten, som om Finantsbestyrelsen har villet have to Børn i Vden paa eengang, forat, om ikke det ene, saa i det Mindste det andet, kunde komme ud af Vden med et mindre Resultat. Efter min Anskuelse er der al mulig Grund til ikke at tage endelig Bestemmelse om denne Side af Lovforslaget, før vi see, hvilken Skæbne Loven om en Indkomstskat vil faae. Er det Tilfældet, at Landbrugerne i Danmark ere forholdsviis lavere beskattede end deres øvrige statsværende Medborgere, er det Tilfældet, at de hør beskattes høiere, nu vel, saa lader os tage denne Sag under Overveielse, men det er dog rimeligt først at afvente, hvilken Skæbne Indkomstskatteloven vil faae. Det er netop et af Indkomstskattelovens Fortrin, — og jeg vil tilstaae, at jeg er en Ven af en Indkomstskat, og det i den Grad, at jeg endog hellere begynder med en ingenlunde feilsnit anlagt Indkomstskat, for at den med Tiden kan blive bedre, end reent voterer imod Sagen —, at den skal bidrage til at udjævne de bestaaende Uligheder imellem de Skatter, man allerede har. Det er muligt, hvis man kan faae Indkomstskatten reguleret paa en Maade, der kan finde Anklang i Lovgivningsmagtens forskellige Dele, at man da kan undgaae det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte være Anledning til en anden Beskatning paa Landet end den, der maatte finde Sted gennem en Indkomstskat. Det er nemlig klart for Enhver, at, hvis Hartkornsbrugerne for Diebliffet ere for lavt beskattede, saa ville de gennem en rigtig reguleret Indkomstskat komme

til at betale saa meget Mere i Indkomstskat. Hvis imidlertid Udkastet om Indkomstskat ikke bliver til Lov saa tidligt, som jeg for mit Vedkommende ønsker det, da er det tidsnok at tage andre Maader at udjævne Forfjellen paa under Overveielse; men lader os da ogsaa lade en alvorlig Undersøgelse gaae iforveien, for at see, om der er Noget, som berettiger til at kræve af Hartkornsbrugerne en halv Million, som de hidtil ikke have betalt. — Jeg skal ikke opholde mig ved Enkelthederne om, hvorledes denne Skat skulde opkræves. Det skulde forøvrigt være mig let at paavise, at de Ulemper, man for Diebliffet har, ved at skjæle mellem, hvem der er bygningsafgiftspligtig paa Landet, og hvem ikke, ikke ere større end de, der ville opstaae, naar der bliver Spørgsmaal om at skjæle mellem 1ste og 2den Klasse, forsaavidt der skal skjæles mellem to Classer. Man vil dernæst skabe sig en uendelig Mængde Vanstueligheder ved det Spørgsmaal, hvilke Rum der da skulle henføres under 2den Classes Beskatning. Dette er imidlertid Noget, som Enhver af Thingets ærede Medlemmer kan see ligesaa godt som jeg, og jeg skal derfor ikke dvæle derved.

Jeg maa endnu med et Par Ord omtale den Andeel, som Ministeriet vil tillægge Communalbestyrelserne i denne Stats Opkrævning. For Kjøbstæderne er det dog kun 2 pCt., hvormed man vil beneficere dem for det Stykke Arbejde, de skulle paatage sig, men for Landets Vedkommende er det $\frac{1}{4}$ af den Bygningsafgift, der svares af Bygningerne af 1ste Klasse; for 2den Klasse antager jeg derimod, at der slet ikke vil tilfalde dem Noget. Imidlertid forekommer det mig, at dette er et meget misligt Middel, og man kan efter min Formening ikke søge nogen Retfærdiggjørelse for, at man paa denne Maade vil anvende Sogneforstanderskaberne paa Landet, deri, at man kan være nødsaget til at tye til deres Bistand ved Indkomstskatteloven. Jeg for mit Vedkommende lægger en meget væsentlig Vægt paa den kommunale Medvirkning i første Instants med Hensyn til Lig-